

O rușine veșnică

25 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Crucea lui Hristos nu trebuie studiată zilnic, așa cum ni se recomandă, spre a ne împiedica să uităm istoria. Ea trebuie studiată spre a descoperi noi componente ale planului de mântuire, și astfel să ajungem să cunoaștem dragostea lui Dumnezeu în Hristos, aceea “care întrece orice cunoștință.”

Mă întrebam, după ce am scris articolul “Scandalul crucii” [aici], care să fi fost reacția locuitorilor cerului la răstignirea lui Hristos. Dacă, deasupra câmpiilor de la Betleem, ei s-au bucurat atât de mult că S-a născut un Mântuitor pentru familia omenească, nu ar fi normal ca bucuria lor să fie și mai mare când Mântuitorul ispășește păcatul omenirii, eliberând-o din ghearele murdare ale diavolului?

Am fost curios să văd ce are de spus sora White cu privire la acest subiect, și am găsit o declarație a ei. Dar nu pare să spună că răstignirea a produs o mare bucurie în cer. Dimpotrivă, ea spune că cerul a fost consternat de acțiunile conducătorilor poporului ales.

După ce descrie modul rușinos în care preoții au sucit mâna lui Pilat spre a obține crucificarea lui Isus, deși procuratorul roman era convins că este un abuz, sora White vorbește despre reacția cerului și implicațiile neintervenției lor spre a stopa crima irațională și inutilă pe care o pregăteau. Ascultați:

“Uimește-te, o, cerule, și fiți rușinați veșnic, o, locuitori ai pământului! Cu durere și indignare au ascultat îngerii alegerea făcută de popor și sentința pronunțată împotriva lui Hristos. Dar ei nu puteau interveni; în marea controversă dintre bine și rău, lui Satana trebuie să i se ofere toate ocaziile de a-și dezvolta adevăratul caracter, ca universul ceresc, și rasa pentru care Hristos Și-a dat viața, să poată vedea neprihănirea scopurilor lui Dumnezeu. Celor care se află sub controlul vrăjmașului trebuie să li se permită să descopere principiile guvernării lui” (ST 28 martie 1900).

Pentru cei care cred că ispășirea a avut loc la cruce, și a fost realizată prinuciderea lui Hristos, pasajul acesta prezintă câteva dificultăți serioase.

De ce trebuie să fie uimit cerul de răstignirea lui Hristos, dacă aceasta era dorința lui Dumnezeu exprimată chiar de la începutul planului de mântuire?

Corurile îngerești trebuiau să umple cerul de bucurie că Mântuitorul Și-a realizat misiunea, omenirea a fost eliberată de sub robia păcatului, iar Satana a fost descoperit ca fiind vrăjmașul omenirii pe care o stăpânește prin amăgire. Atunci, de ce să asculte cu “durere și indignare” dorința poporului de a-L vedea cât mai repede pe Hristos pe cruce?

De ce să fie locuitorii pământului rușinați veșnic, dacă decizia Sinedriului i-a oferit lui Hristos ocazia să ispășească păcatul omenirii? Crucea trebuie să fie o bucurie veșnică; și chiar este, căci sărbătorile legate de răstignirea lui Hristos numai moment de rememorat o rușine veșnică nu sunt.

Îngerii au fost indignați, și ar fi dorit să intervină spre a împiedica crima odioasă pe care o pregăteau liderii de la Ierusalim. Dar nu li s-a permis să intervină. Ne-am fi așteptat să ni se spună că motivul interdicției a fost acela că răstignirea era necesară, că era nevoie de sânge pentru a face ispășire, și că altfel planul de mântuire nu se putea încheia.

Dar nu, motivul este altul: Satana trebuia să aibă libertate deplină în administrația lui, spre a demonstra principiile noi pe care le promovase în cer ca fiind superioare legii lui Dumnezeu. Oamenii aflați sub guvernarea diavolului – în acest caz, chiar liderii bisericii lui Dumnezeu – trebuiau lăsați să descopere principiile acestei guvernări.

Dacă ne-am lăsa cuprinși de “rușinea veșnică” de a-L fi condamnat la moarte pe Fratele nostru mai mare, pe Întâiul nostru născut (Zah 12:10), poate ni s-ar deschide mai repede ochii să vedem că ne aflăm încă sub principiile de guvernare ale diavolului, care nu poate supraviețui decât prin vărsarea sângelui celor neprihăniți.

***